

II.

СТИХОТВОРЕНИЕ. (а)

« Не казни ми, мила мамо, отъ гроба
 Че безмълвно сводятъ глава предъ злоба
 И прѣставамъ за напрѣдъ вѣчь да пѣхъ. —
 Не е че съмъ азъ уплашенъ отъ нехъ;
 Не отъ туй е що духътъ ми отпада; —
 Не съмъ търсилъ азъ за нищо награда,
 И не чакамъ отъ никого пощада. —
 Нек' врагътъ ми по засады да дѣне,
 Азъ не трепихъ (!) предъ дѣйствию враж-
 (дебны (?)) . . .
 Не отъ него прѣодоленъ, оборенъ,
 Не на чужды заповѣди покоренъ
 Азъ устъпвамъ и прѣстанвамъ да пѣхъ,
 Не; новидѣхъ че — *църейтъ* *узрѣя*. . .
 Умори се и духътъ ми отъ лесны
 И безсилны поплакванія чрѣзъ пѣсни!
 Правда имамъ, и е правда голѣма,
 Но разбрахъ вѣчь въ оплакванія цѣръ нѣма;

а) Еще една отъ фанфаронады на Г. Сла-
 вейкова, която е напечаталъ въ последнія
 брой на « Читалище » отъ 28 февруаря, и,
 споредъ която, той станалъ жертва за наро-
 да!! . . . Но да разгледамы тукъ отъ близу
 тъй ли е работата, като начнемъ отъ една
 апологія изъ Лафонтена.